

Едгар Уолъс

Съкровището

– Полюбувайте се! – каза Антъни, като показа ред от портрети. – Това са Уилям Мак Нил – кралят на месото, това е Теодор Матч – кралят на корабите, а това е Никола Флек – кралят на хранителните продукти. С тяхна помощ ние с теб, Бил, ще станем богаташи.

– Ти си се побъркал!

– Напротив, Бил! Само част от излишъците, спечелени от тях по време на войната, ще минат в нашите джобове... Слушай сега: „Малката касичка от червено дърво, съдържаща разни ръкописи, се падна на г-н Никола Флек“. Това е! А г-н Флек е прочут колекционер и голям нехранимайко.

Антъни бръкна в джоба си, извади една бележка, погледна я и авторитетно каза:

– Слушай, ти ще купиш малката къщичка в Кент, но едва след като потвърдя това.

Един час по-късно Бил пътуваше с влака към Кент. В това време Антъни упорито пишеше с дребен почерк върху пожълтели пергаментови листове.

Рано на другата сутрин Антъни Нютън стоеше пред Никола Флек.

– Ако не се лъжа, вие сте купили на търг една малка касичка, съдържаща разни ръкописи.

– Да, така е! Но ръкописите не са ценни. Аз дори не съм ги разглеждал.

– Господине, един от моите клиенти бил предал на господаря си документ, чието съдържание не съм упълномощен да ви съобщя. Той е умрял преди няколко години, но роднините му търсят документа. Предлагам ви 200 фунта. Документът е едно писмо с името на Самуелс.

Господин Флек беше човек на сделките. Той разбра, че никой няма да предлага 200 фунта за документ, ако той не струва по-скъпо. Той излезе и скоро се завърна с касичката.

– Значи, вие казвате, че е писмо?

Антъни се наведе, леко кимна, потвърждавайки думите на събеседника си. След секунда листчетата, които беше писал, се намираха между другите писма.

– Трябва да си помисля – каза господин Флек. – След няколко дни ще ви дам отговора си.

Веднага след като излезе от къщата, Антъни изпрати до приятеля си бил телеграма с текст: „Купи къщата“.

След четири дена пред къщичката в Кент спря разкошен автомобил. От него слезе г-н Флек.

На входа се показа Бил, облечен като селянин.

– Добро утро! Ваша ли е къщата?

– Да, господине!

– А можете ли да ми кажете кои са били предишните ѝ собственици?

– Не мога да си спомня точно името, но май че беше нещо като Самсон.

– Да не е Самуелс?

– Да, да, да! Самуелс! Най-после си спомних!

– Извинете, но колко платихте за къщичката?

– О, всичките си спестявания.

– А за колко бихте ми я продали.

– Да я продам? – запита Бил. – Нямам подобно намерение. Мисля да се занимавам с птицевъдство.

– Оставете птицевъдството настрана. Е, за 100 фунта ще ми я продадете ли?

– Не! Дори и 1000 фунта да ми предлагате, няма да я продам. Още повече че за нея се носят разни слухове. Мнозина искат да я купят от мен.

– Казах ви! Аз харесвам тази къщичка и искам да я купя! – говореше Никола Флек. – Съгласен съм да ви платя за нея... разумна цена.

След един час г-н Флек седна в автомобила си. До него седна Бил и заминаха към една голяма лондонска банка. Едва след като Флек му наброи голяма сума в банкноти, той му даде крепостен акт за продажбата на къщата.

Рано сутринта на другия ден Никола Флек, кралят на хранителните продукти и маслото, копаеше в градината. След половин час лопатата удари в една четвъртита каменна плоча, флек с треперещи ръце я вдигна и видя тенекиена кутия. Въпреки тежестта ѝ тя му се струваше лека като перце. Когато я отвори, Флек видя, че е пълна с пясък до половината. Когато разрови пясъка, се показа малко парче хартия. Това беше визитната картичка на Антъни Нютън. В долния ѝ край със ситен почерк беше написано: „Един от нещастните купувачи на масло“.

КРАЙ

Edgar Wallace

Сканиране, разпознаване и редакция: 4040, 2007

Публикация:
Вестник „Стандарт“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4467>]